

ELLY KOSTER

WINTER ROMANCE

Romantische familieroman

Uitgeverij Cupido

Omslag: CO2 Premedia, Amersfoort

Binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

Stockfoto voorzijde omslag: © Martinmark | Dreamstime.com

Stockfoto achterzijde omslag: © Larsena | Dreamstime.com

Foto auteur: © Rini Koster

Winterromance

ISBN 978-94-6204-155-4

© 2015 Uitgeverij Cupido

Postbus 220

3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© 2015 Uitgeverij Cupido. All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form.

The text of this publication or any part thereof may not be reproduced, hired out, lent or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, storage in an information retrieval system, or otherwise, without the written permission of the publisher.

Voor Luca en Norah:
als ik aan jullie denk, voel ik warmte,
als ik naar jullie kijk, zie ik licht,
als jullie bij mij zijn,
toveren jullie een glimlach
op mijn gezicht.

HOOFDSTUK 1

December 2013

Je maakt mij niet wijs dat jij het ook niet stiekem wilt. Ik droom er al jaren van: Dr. Love, Robert ten Brink, die bij mij voor de deur staat en mij vraagt mee te gaan naar de All You Need Is Love caravan. In de caravan krijg ik een videoboodschap te zien. Terwijl ik een beetje onrustig heen en weer schuif over het rode bankje waar Robert en ik zitten, lacht een leuke man mij vanaf een tv-scherm zenuwachtig maar vrolijk toe en overrompelt hij mij met zijn bekentenis hoe ongelofelijk veel hij van mij houdt. Dat is scenario nummer één.

De All You Need Is Love kerstspecial is mijn tweede en tegelijk favoriete scenario. Ik ren door een sprookjesachtig, besneeuwd landschap naar een man toe en hij komt mij op zijn beurt tegemoet hollen terwijl hij vol verlangen mijn naam roept. We vallen elkaar al dan niet huilend in de armen, zoenen en knuffelen elkaar tot we bijna geen lucht meer krijgen en vertrekken samen naar een knus, houten chalet in de bergen. Daar brandt, heel behaaglijk, de open haard, staat de champagne klaar in een ijsemmer en leidt een spoor van zijdezachte rozenblaadjes, uitgestrooid over een sneeuw wit, wollig tapijt, waar we bijna tot aan onze enkels in wegzakken, naar een slaapkamer met hemelbed. Romantiek ten top.

En dan... Dan vraagt hij mij ten huwelijk. Ik zou van blijdschap in huilen uitbarsten en op zijn vraag of ik met hem wil trouwen volmondig 'ja' roepen. Ja, ja, ja!

Zie je het voor je?

Die man in de caravan en in het chalet zou Jurjen moeten zijn.

Wie Jurjen is? Jurjen zat al achter mij aan vanaf de eerste dag dat we als onzekere en luidruchtige pubers een voet over de drempel zetten van het schoolgebouw waar we samen de havo-opleiding volgden. Hij was een plaaggeest, noemde mij vanwege mijn rode haar en sproeten Pippi Langkous, liet mij nooit met rust, stopte liefdesbriefjes in mijn tas of jaszak, maar gedroeg zich onverschillig en stoer als ik toevallig te dicht in zijn buurt kwam.

Nadat we beiden onze diploma's hadden behaald, ik met de hakken over de sloot, kwam ik hem nog regelmatig in het dorp tegen waar we wonen. Op een dag trok hij de stoute schoenen aan en vroeg hij of ik met hem uit wilde gaan. En ik antwoordde tot mijn eigen stomme verbazing zomaar: ja.

Hij bleek helemaal geen plaaggeest meer te zijn, maar een serieuze jongen die graag verkering met mij wilde. Ik was in de zevende hemel, werd smoorverliefd op hem, ook al noemde hij mij nog steeds Pippi. Ach, er zijn ergere dingen.

Onder die categorie ergere dingen viel het feit dat ik hem na, in mijn beleving, een paar fantastische jaren samen te hebben doorgebracht uit het oog ben verloren.

Nu moet ik erbij zeggen dat we in onze relatie een time-out hebben ingelast. Jurjen in ieder geval... Hij vond het allemaal wat te benauwend worden en vertrok voor een paar maanden naar het buitenland om over zijn leven na te denken, met de bedoeling dat we elkaar tijdens die periode

met rust zouden laten. Daarna zouden we elkaar weer opzoeken. Ik vond het vreselijk dat hij wegging, zocht de schuld natuurlijk meteen bij mezelf, maar ja, wat doe je eraan?

Wel, we zijn nu tien maanden verder en het enige wat ik van hem heb vernomen is een berichtje met de woorden: ik heb meer tijd nodig.

Tien maanden zonder Jurjen, zonder liefde, zonder iemand waarmee ik alles kan delen, zonder seks, niet dat dat laatste het belangrijkste is, maar toch.

Ik heb hem gebeld, meerdere keren zelfs, maar hij nam zijn telefoon niet op en als ik hem nu opbel krijg ik de melding dat zijn nummer buiten gebruik is. Ik heb van alles geprobeerd, maar ik kan hem niet bereiken en heb uiteindelijk de moed opgegeven. Ik heb geduld, maar dat raakt langzamerhand op.

Misschien is hij tot de conclusie gekomen dat ik hem tegenviel en heeft hij dat niet durven zeggen. Of, en daar denk ik liever niet aan, hij is een andere vrouw tegengekomen.

Ik vind het persoonlijk nogal laf om niets meer van je te laten horen en iemand met een gebroken hart en een flinke deuk in haar zelfvertrouwen achter te laten. Een videoboodschap van Jurjen en het verschijnen in de kerstspecial kan ik waarschijnlijk wel vergeten.

En ik, Caroline Doornemans – Caro voor vrienden en bekenden – ben met mijn leeftijd van 29 jaar volwassen te noemen, maar blijf ondertussen als een pubermeisje dromen van een man die het aandurft mij voor het oog van heel tv kijkend Nederland te vragen of ik met hem wil

trouwen.

Telkens als ik al die verliefde mensen op tv zie hou ik het niet droog, dan biggelen de tranen over mijn wangen. Zo mooi en ook nog eens de werkelijkheid. Mijn eigen All You Need Is Love scenario's zijn helemaal perfect, maar de realiteit is toch wat minder romantisch te noemen.

“Zeg me dat het niet waar is!”

Daar heb je het al. De kille werkelijkheid: mijn vriendin, leeftijd- en huisgenootje Suze. Nog steeds vrijgezel, wat niet veel scheelt met mijn situatie. Ze stormt met een gezicht als een dreigende onweerswolk onze woonkamer binnen en houdt een lichtroze kledingstuk in haar hand dat eruitziet als een babytruitje. Oké, iets groter, een peutertruitje. Haar grijze ogen schieten als felle bliksemschichten van het truitje naar mij en weer terug naar het truitje.

“Ga je op kraambezoek?” is mijn logische vraag. Waarom zou ze anders een kindertruitje gekocht hebben? Ik mag hopen dat haar humeur straks verbeterd is, anders krijgt de nieuwe wereldburger meteen de schrik van haar leven. Ik neem aan dat het vanwege het roze truitje om een meisje gaat. Al weet je dat tegenwoordig natuurlijk nooit zeker.

“Kijk dan!” roept Suze boos uit. “Kijk dan!” schreeuwt ze nog een keer en houdt het truitje vlak voor mijn neus.

“Een leuk truitje, toch? Dat zal de baby vast schattig staan.”

“Baby?! Zie je het dan niet, Caro?” roept Suze gefrustreerd uit. “Kijk dan!” De derde keer. Suze houdt van herhalingen als ze boos is. Hoe meer drama, hoe beter. Ik kijk nog een keer goed naar het truitje en plotseling zie ik het. Het heeft verdacht veel weg van een van haar eigen truien,

een duur wollen exemplaar die ze met het oog op de feestdagen nog niet zo lang geleden heeft aangeschaft.

Suze en wasprogramma's, dat rijmt niet met elkaar. Ze is niet erg praktisch ingesteld, niet dat ik dat wel ben, maar altijd nog praktischer dan bij haar het geval is.

"O-o... dat ziet er niet goed uit."

"Nee, dat was mij ook al opgevallen," bitst Suze mij toe.

"Weet je wel hoeveel die trui gekost heeft?!" Woedend smijt ze het veel te kleine kledingstuk in de hoek van de kamer waar het als een geplette suikerspin blijft liggen. Suze laat zich wanhopig achterover op de lichtblauw geruite tweezitsbank vallen en sluit haar ogen. Haar lange, blonde haar ligt als een halo over de wirwar van veelkleurige sierkussens verspreid en haar ellenlange, dunne benen bungelen als geknakte luciferhoutjes vanaf de bank naar beneden. Echt veel medelijden heb ik niet met haar. Ze ziet eruit als een fotomodel en haar ouders zijn niet onbemiddeld. Ze stoppen haar zo nu en dan iets toe om fijn van te kunnen leven. Als Suze iets wil, dan komt het er ook.

"Je hebt toch wel op het waslabel gekeken hoe je de trui moest wassen?" probeer ik voorzichtig. "Er zit een wolwasprogramma op de machine... en een handwasprogramma..."

Suzes ogen vliegen weer open. "Weet ik veel hoe dat ding werkt!"

"Je zou het nu toch wel eens moeten weten."

"Ja, hou maar op! Je lijkt mijn moeder wel!"

Vraag me niet hoe het gekomen is dat de licht ontvlambare Suze en ik huisgenoten zijn geworden, maar op een gegeven moment was het gewoon zover dat we bij elkaar in-

woonden. De hoofdzaak was dat Suze niet meer bij haar ouders wilde wonen. Ze oefenden, hoe goedbedoeld het ook mag zijn, een verstikkende invloed op haar uit heeft ze mij meegedeeld. Het werd tijd om op haar eigen welgevormde benen te staan. En sinds Jurjen voor een paar maanden op reis ging, had ik hier een plaatsje vrij in ons rijtjeshuurhuis. Dus waarom zou ze hier niet eerst intrekken? Suze kan nu in alle rust naar een geschikte woonruimte uitkijken en het scheelt ons beiden kosten.

Mijn baan als serveerster in een van de plaatselijke restaurants is namelijk niet echt een goudmijn te noemen, maar er moet toch brood op de plank komen en zodoende voorziet ik hongerige en dorstige mensen van eten en drinken en maak ik af en toe een praatje met klanten, als mijn baas buiten beeld is tenminste. Zodra zijn personeel niet in beweging is, komt er volgens hem geen geld binnen. Babbel met een klant om klantenbinding op te bouwen wil hij niets van weten. De enige die een praatje met een klant aan mag knopen is hijzelf.

Of ik nog meer dromen heb? Ja, natuurlijk heb ik dromen. Ieder mens droomt volgens mij wel ergens van. Ik droom ervan om veel te kunnen reizen, backpacken, en een eigen webwinkel te kunnen beginnen met mooie producten, waar ik dan natuurlijk via mijn reizen tegenaan loop. Het liefst vintage spulletjes.

Suze heeft het wat werk betreft heel wat beter voor elkaar. Zij verdient haar geld als interieurstyliste en ik moet zeggen dat ze daar best goed in is. Soms krijg ik wel eens de indruk dat ze af en toe iets afgeremd moet worden vanwege de té buitenissige smaak die ze tentoonspreidt, maar

volgens haar zijn haar cliënten dik tevreden over alles. Wie ben ik dan om haar tegen te spreken?

Als ik een webwinkel begin met vintage artikelen zouden we misschien zelfs samen kunnen werken. Alhoewel, samenwerken met Suze... De vooral pastelkleurige en witte vintage inrichting van ons huis vindt ze veel te tam. Ik knap zelf oude meubeltjes op, mede vanwege mijn krappe budget. Te extreme meubelstukken en kleuren zijn mijn smaak niet. En of er bij Suze en mij een tussenweg gevonden kan worden...?

Suze hijst zichzelf omhoog van de bank. Haar gezicht staat niet meer op onweer, het heeft nu meer iets weg van een sombere regenwolk, iets minder dreigend, zullen we maar zeggen. "Nou ja, dan moet ik maar iets nieuws kopen," zegt ze pruilend.

Dat nieuws, dat komt er wel, zoals ik daarnet al noemde. "Zeg," Suze slaakt een diepe, vermoeide zucht, "zetten we dit jaar nog een kerstboom neer?"

"Ja, waarom zouden we dat niet doen? Dat is toch gezellig?"

"O, oké," zegt ze onverschillig en verdwijnt daarna naar boven.

Soms weet ik echt niet wat ik aan Suze heb, of ze wel of niet iets leuk vindt, maar meestal trek ik me daar niet veel van aan. Ik ben tot de ontdekking gekomen dat gewoon mijn gang gaan het beste werkt, anders komt er nooit een kerstboom in huis of eten we altijd hetzelfde voedsel: kant-en-klaarmaaltijden, pizza's, Chinees, alles wat voor een keer niet zo slecht is, maar als we dat elke dag zouden eten ons geen goed zal doen. En zo kan ik nog wel meer

verzinnen.

Suze is Suze en daar heb ik vrede mee gesloten. Zonder haar zou het leven waarschijnlijk saai zijn.

* * *

“Ja, opschieten, opschieten...” galmt de stem van Oscar, mijn hyperactieve werkgever, door de restaurantkeuken heen. Hij wappert met zijn keurig verzorgde handen in de richting van de gasten in *La belle vie*, dat zoveel als ‘het goede leven’ betekent. Het is Oscars restaurant, zijn troetelkind.

Zijn kleine gestalte met het kaalgeschoren hoofd lijkt altijd overal en nergens te zijn. Hij vliegt van hot naar haar, houdt alles in de gaten en dirigeert zijn mensen in de juiste richting. “Opschieten,” roept hij nog een keer en kijkt naar mij. “*Allez, allez.*”

Soms vindt hij het nodig zich in het Frans uit te drukken. Dat klinkt net iets interessanter dan Nederlands.

Ik sta in dubio. Ik weet dat ik inderdaad de gasten zo snel mogelijk van eten en drinken moet voorzien, maar Oscar denkt toch niet dat ik me met dit ding op mijn hoofd onder de mensen begeef? Met ‘dit ding’ bedoel ik een haarband waaraan een pluchen rendiergewei en twee pluchen rendieroren bevestigd zitten. Ik zie er niet uit. Mijn bruine ogen kijken mij vanuit mijn ietwat mollige gezicht geschrokken aan, zie ik in het glimmende chroom van de keuken. En mijn lichtrode haar dat in een korte boblijn is geknipt, piekt door de haarband alle kanten uit. Ik had het net zo mooi in model gebracht.

Dat Oscar de kerstsfeer wil benadrukken moet hij weten, we dragen rond de feestdagen groen- en roodgekleurde kleding, dat is nog tot daaraan toe, maar hij kan toch niet van zijn personeel verwachten dat ze voor gek gaan lopen? Het liefst had hij nog gezien dat we allemaal een rode nep-neus op zouden zetten. Je kent het wel: *Rudolph the Red-Nosed Reindeer*. Dat vond hij net iets te ver gaan, geloof ik. Dat zou ik ook pertinent geweigerd hebben, maar ik vrees dat ik niet onder het gewei en de oren uitkom.

“Vooruit Caroline,” spoort Oscar mij aan vanuit de doorgang naar de keuken. “Je ziet er beeldig uit. Nu alleen nog een vriendelijk gezicht. *Sourire*, glimlachen!”

Blijkbaar heeft hij mijn vertwijfelde blik opgemerkt en probeert hij mij nu gerust te stellen. Nou, dat lukt hem niet echt.

“Floor en Merel hebben er geen moeite mee.” Oscar zegt het laatste met een ondertoon van: waar maak je je druk over? Mijn collega’s Floor en Merel lijken nooit ergens moeite mee te hebben, tenminste niet als Oscar hun iets opdraagt. Ze volgen zijn bevelen klakkeloos op.

Zo zit ik niet helemaal in elkaar, maar ik ben bang dat ik geen keuze heb. Ik pak de twee borden met eten op die Thijs, de kok, voor mij heeft neergezet en stap aarzelend het restaurant in dat niet alleen gevuld is met het geroezemoes van stemmen en de bekende klanken van kerstmusiek, maar ook rijkelijk is versierd met kerstdecoratie in traditionele kerstkleuren. Van groene guirlandes waarin lampjes schitteren en kersttakken waaraan kerstballen hangen tot kerstmanpoppen en kerstengelen en van kleine, houten arrensledes tot een levensgroot neprendier dat

naast een uitbundig versierde kerstboom in de hoek van het restaurant staat. Je waant jezelf in het domein van de Kerstman en de elfjes dat zijn wij, het personeel.

“Niet zo wanhopig kijken,” hoor ik Oscar achter mij mompelen. “Anders lijkt je net een opgejaagd rendier.”

Een opgejaagd rendier... Ik plak met moeite een glimlach op mijn gezicht en loop naar de tafel waar een jonge man en vrouw onder het genot van een glas wijn op het eten zitten te wachten. Met een zwierig gebaar zet ik de borden voor hen neer. “Alstublieft. Eet smakelijk,” zeg ik met mijn allerliefste serveersterstem en glimlach nog eens nadrukkelijk naar hen beiden.

“Dank je wel,” zegt de man en richt zijn blik op mijn rendiergewei en -oren. Zijn mondhoeken krullen langzaam iets omhoog en ik zie dat hij, waarschijnlijk vanwege mijn idiote uiterlijk, zijn best moet doen niet in lachen uit te barsten. “Helemaal in kerstsfeer,” weet hij nog net normaal uit te brengen. “Je mist alleen nog een rode neus.”

“Ja, helemaal in kerstsfeer,” knik ik en draai me om voordat ik er iets lelijks uitflap, zoals dat ik wel een borrel kan gebruiken. Dan krijg ik vanzelf wel een rode neus. Zie je wel! Ik sta voor schut!

De deur van het restaurant zwaait open en er stroomt een golf ijskoude lucht de ruimte binnen. Het is buiten rond het vriespunt, er waait een straffe wind en dat is te voelen. Er stappen drie vrolijk lachende mannen naar binnen. Ze wrijven in hun handen vanwege de kou en kijken om zich heen of er nog een tafel vrij is. Ze vinden een plekje bij het raam dat uitkijkt op de promenade die met alle aangebrachte kerstverlichting er sprookjesachtig uitziet.

Ik ken de drie mannen wel. Ze komen hier vaker. Ze zaten bij mij op school, net zoals Jurjen. Een van hen, Twan, is zelfs Jurjens beste vriend. Normaal gesproken kan ik ze wel aan, maar nu ik er volgens Oscar uitzie als een opgejaagd rendier vraag ik me af of het verstandig is hen onder ogen te komen.

Ik speur naar Floor, maar ik zie dat zij druk bezig is een bestelling op te nemen en Merel loopt net met een stapel vuile borden naar de keuken terug. Een van de mannen gebaart naar mij zodra hij mij in het oog krijgt en er zit niets anders op dan hen zelf te woord te staan, wil ik geen problemen met Oscar krijgen. Hij staat namelijk al op de loer om te controleren of de nieuwkomers wel de nodige aandacht krijgen. Met een diepe zucht loop ik naar de mannen toe. “Goedenavond.” Drie paar ogen kijken mijn richting uit en ik glimlach beleefd naar de nieuwe gasten.

Voordat ik nog iets kan zeggen roept een van hen lachend uit: “Hé, Pippi! Wat is er met jou gebeurd?” Het is Twan. Hij gebruikt dezelfde benaming voor mij als Jurjen altijd deed.

“Je ziet eruit als een nogal verschrikt rendiertje,” merkt Corné op, een van zijn vrienden. Hij kijkt een moment peinzend naar mij. “Ik mis iets...”

“De rode neus!” roept de derde vriend, Jack, uit. Hij legt grijnzend zijn hand op mijn achterste. “Zeg, je hebt toch wel rode lingerie aan, hè? Dat is een vereiste met deze dagen.”

Ik zet verontwaardigd een stap bij Jack vandaan en werp hem een boze blik toe. Soms is in dit restaurant het goede leven alleen weggelegd voor de gasten. *La belle vie*, dat

geldt beslist niet altijd voor het personeel.

“Jack, hou daarmee op,” waarschuwt Twan.

“Wat kan ik voor jullie noteren?” vraag ik nogal bars.

“Drie bier en een grote portie bitterballen graag.” Het is Twan die de bestelling doet. Hij kijkt mij een beetje ongemakkelijk aan.

“Komt eraan.” En ik been in de richting van de keuken. Ter hoogte van de garderobe voel ik plotseling een hand op mijn schouder en een ogenblik denk ik dat die vervelende Jack achter mij aan is gekomen. Ik heb al een nijdige opmerking klaar als ik me omdraai en recht in het gezicht van Twan kijk.

“Het spijt me, Caro.” Hij kijkt me verontschuldigend aan.

“Jack is altijd een beetje...” De hand van Twan glijdt van mijn schouder.

“Ik weet hoe Jack is.”

Twan twijfelt een moment en zegt dan: “Het spijt me ook dat ik je nog steeds Pippi noem. Ik heb besloten dat niet meer te doen.”

“Het maakt niet uit,” mompel ik.

“Het doet je aan Jurjen denken en dat is niet leuk voor je,” legt Twan uit. “Daarom heb ik besloten het niet meer te doen en dat had ik al veel eerder moeten beseffen.”

Twan weet van de time-out in mijn relatie. Hij kijkt me met zijn blauwe ogen dusdanig bezorgd aan dat ik me afvraag of hij iets van mij weet wat ik zelf nog niet eens weet en dat verwacht mij een beetje. Hij haalt een beetje onzeker een hand door zijn halflange donkere, krullende haar.

Ik haal mijn schouders op en staar naar een van de kerstversieringen die aan de wand hangt, een pluchen rendier-

kop. Oscar heeft beslist iets met rendieren. Maar goed, om bij Twan te blijven, ik heb al duizend keer op het punt gestaan hem te vragen of hij weet waarom ik nooit meer iets van Jurjen gehoord heb, maar al die duizend keer kwam ik niet verder dan mijn mond iets te openen zonder een geluid te fabriceren, waarna ik uiteindelijk de moed maar weer opgaf en niets meer gevraagd heb. Om heel eerlijk te zijn ben ik ben bang voor het antwoord. Bang dat het me zal kwetsen. Misschien is het beter niet te weten waarom Jurjen zo lang wegblijft.

Ik maak mijn blik van de kerstversiering los en kijk Twan weer aan: “Het is al goed, Twan,” stel ik hem gerust. “Aardig van je. Dank je wel.”

Het lijkt alsof hij nog iets wil zeggen maar zich bedenkt. Ik zie het aan zijn gezicht. “Graag gedaan,” is alles wat hij zegt. Hij laat een schuchtere glimlach zien en keert daarna naar zijn vrienden terug.

“Zeg, wat was dat daar?” De spiedende blik van Oscar is kennelijk weer niets ontgaan.

“O, niets,” zeg ik nonchalant. “Alles onder controle.”

Oscar kijkt alsof hij er geen woord van gelooft. “Altijd beleefd blijven, hè.”

“Ook als ze aan mijn achterste zitten?” Ik knijp mijn ogen tot spleetjes.

Merel die ons net met een goed gevuld dienblad passeert, hoort mijn vraag. “Dat is zeker die Jack weer,” merkt ze op. “Die heeft zijn handen overal en nergens zitten. Dat hoeven wij toch niet te pikken?” Ze zeilt met dienblad en al verder het restaurant in.

“Dat soort dingen moet je gewoon negeren,” adviseert Os-

car mij.

Makkelijk gezegd! Hij is geen vrouw.

“*Les femmes*,” zegt hij hoofdschuddend. Het is hem een raadsel waarom wij vrouwen het niet willen accepteren dat mannen zo af en toe aan ons zitten.

Even later breng ik de drie vrienden hun bier en bitterballen. “Alsjeblieft,” zeg ik nadrukkelijk als ik alles op tafel heb gezet. Ik buig me iets naar Jack toe en kijk hem strijd-lustig aan: “En pas een beetje op met dat bier, je neus is al rood genoeg. Je zou een perfecte Rudolph het rendier zijn.” Dik tevreden over deze gevatte opmerking draai ik mij om en hoor tot mijn grote vreugde Twan en Corné in lachen uitbarsten.

“Alles naar wens?” vraag ik in het voorbijgaan vriendelijk aan de man en de vrouw die ik even daarvoor hun gerecht heb opgediend. Ze knikken enthousiast. Met een brede glimlach loop ik langs Oscar heen. Ja, ik heb alles onder controle! Nou ja, bijna alles.